

„DEMOKRATIASTA” JA DIKTATUURISTA

Berliiniläisen „Punaisen Lipun” ja wieniläisen „Herätys-huudon” (Weckruf)¹³⁸, Saksalaisen Itävallan kommunistisen puolueen äänenkannattajan, harvoista Moskovaan saapuneista numeroista selviää, että imperialistisaalistajien sotaa tukeneet sosialismin kavaltajat, kaikki nuo Scheidemannit ja Ebertit, Austerlitzit ja Rennerit kohtaavat ansaittua vastustusta Saksan ja Itävallan vallankumouksellisten proletarien todellisten edustajien taholta. Palava tervehdyksemme kummallekin lehdelle, jotka ovat selvänä osoituksena III Internationalen elinkykyisyydestä ja kasvusta.

Niin Saksassa kuin Itävallassakin vallankumouksen tärkeimpänä kysymyksenä näyttää olevan nyt tämä: Perustava kokous vai Neuvostojen valta? Kaikki vararikkoutuneen II Internationalen edustajat Scheidemannista Kautskyyn asti ovat ensiksi mainitun kannalla ja sanovat omaa näkökantaansa „demokratian” puolustamiseksi (Kautsky puhuu jopa „puhtaasta demokratiasta”) diktatuurin vastakohtana. Kautskyn kannanottoja olen eritellyt seikkaperäisesti vastikään Moskovassa ja Pietarissa ilmestyneessä kirjasessani „Proletaarinen vallankumous ja luopio Kautsky”. Koetan esittää lyhyesti itse asian olemuksen tässä kiistakysymyksessä, joka on nyt käytännöllisesti katsoen tullut päiväjärjestykseen kaikissa edistyneimmissä kapitalistisissa maissa.

Puhuessaan „puhtaasta demokratiasta” eli yleensä „demokratiasta” Scheidemannien ja Kautsky’en tarkoituksena on pettää joukkoja ja salata niiltä *nykyisen* demokratian *porvarillinen* luonne. Pitäköön porvaristo edelleenkin hallussaan koko valtiovaltakoneiston, käyttäköön vain vähäinen riistäjäkoplakka edelleenkin entistä, porvarillista valtio-koneistoa! Ymmärtäähän sen, että tällaisissa oloissa suoritettuja vaaleja porvaristo sanoo mielellään „vapaiksi”.

„yhtäläiseksi”, „demokraattiseksi”, „koko kansan” vaaleiksi, sillä näillä sanoilla tahdotaan salata totuus, salata se, että tuotantovälineiden omistusoikeus ja poliittinen valta jäävät riistäjille, että siitä syystä ei voi olla puhettakaan mistään riistettyjen, t.s. väestön valtaenemmistön, todellisesta vapaudesta, todellisesta tasa-arvoisuudesta. Porvaristolle on edullista ja välttämätöntä salata kansalta nykyaikaisen demokratian *porvarillinen* luonne ja kuvata tuo demokratia yleensä demokratiaksi eli „puhtaaksi demokratiaksi”, joten vakuuttaessaan samaa Scheidemannit sekä Kautskyt luopuvat *itse asiassa* proletariaatin näkökannasta ja siirtyvät porvariston puolelle.

Allekirjoittaessaan viimeisen kerran yhdessä „Kommunistisen manifestin” esipuheen (tämä tapahtui vuonna 1872) Marx ja Engels katsoivat tarpeelliseksi kiinnittää työläisten huomiota erikoisesti siihen, että proletariaatti ei voi ilman muuta ottaa haltuunsa valmista (t.s. porvarillista) valtiokoneistoa ja käyttää sitä tarkoituksperiensä toteuttamiseen, vaan proletariaatin on se särjettävä, murskattava. Luopio Kautsky on kirjoittanut kokonaisen kirjasen „Proletariaatin diktatuurista”, salaten työläisiltä tämän mitä tärkeimmän marxilaisen totuuden ja vääristellen marxilaisuutta perin juurin, joten ne kehut, joita tämä kirjanen sai niin ylettömästi herroilta Scheidemanneilta ja kumpp., oli ymmärrettävästi täysin ansainnut porvariston asiamiesten kehuina se, joka siirtyy porvariston puolelle.

Työtätekevien ja riistettyjen pilkkaamista on puhua puhtaasta demokratiasta, yleensä demokratiasta, puhua tasa-arvoisuudesta, vapaudesta, koko kansasta silloin, kun työläiset ja kaikki muut työtätekevät ovat nälänhädässä, alastomia, häviön partaalla ja näännyksissä ei ainoastaan kapitalistisen palkkaorjuuden, vaan myös neljä vuotta kestäneen rosvosodan takia, samalla kun kapitalistit ja keinoittelijat jäävät edelleenkin rosvoamansa „omaisuuden” ja „valmiin” valtiovaltakoneiston haltijoiksi. Se on marxilaisuuden perustotuuksien häpäisemistä, sillä marxilaisuus on opettanut työläisille, että heidän tulee käyttää hyväkseen porvarillista demokratiaa, koska se on valtava historiallinen edistysaskel verrattuna feodalismiin, mutta he eivät saa hetkeksikään unohtaa tämän „demokratian” porvarillista luonnetta, historiallista ehdollisuutta ja rajoittuneisuutta, luottaa „taikauskoisesti” „valtioon” eikä unohtaa,

että ei ainoastaan monarkiassa, vaan demokraattisimmasakin tasavallassa valtio on vain koneisto, jonka avulla tietty luokka lannistaa toisen luokan.

Porvariston täytyy teeskennellä ja sanoa „koko kansan vallaksi” tai yleensä demokratiaksi taikka puhtaaksi demokratiaksi (*porvarillista*) demokraattista tasavaltaa, joka on todellisuudessa porvariston diktatuuria, työtätekeviin joukkoihin kohdistuvaa riistäjien diktatuuria. Scheidemannit ja Kautskyt, Austerlitzit ja Rennerit (nyt jo valitettavasti Friedrich Adlerin avustamina) ovat tämän petoksen, tämän teeskentelyn kannattajia. Sen sijaan marxilaiset, kommunistit, paljastavat sen sanoen työläisille ja työtätekeville joukoille suoraan ja avoimesti totuuden: demokraattinen tasavalta, perustava kokous, yleiset kansan vaalit j.n.e. ovat todellisuudessa porvariston diktatuuria, ja työtä ei voida vapauttaa pääoman ikeestä muutoin kuin vaihtamalla tämä diktatuuri *proletariaatin diktatuuriin*. Vain proletariaatin diktatuuri voi vapauttaa ihmiskunnan pääoman ikeestä, valheellisesta, petokellisesta ja ulkokultaisesta porvarillisesta demokratiasta, *rikkaiden* demokratiasta ja pystyttää *köyhien* demokratian, t.s. tehdä työläiset ja talonpoikaisköyhälistön *tosiasiallisesti* osallisiksi demokratian hyvyyksistä, kun sitä vastoin nykyään (demokraattisimmassakaan — *porvarillisessa* — tasavallassa) nämä demokratian hyvyydet eivät ole *tosiasiallisesti* työtätekevien valtaenemmistön ulottuvilla.

Tarkastelkaamme esimerkiksi kokoontumis- ja painovapautta. Scheidemannit ja Kautskyt, Austerlitzit ja Rennerit vakuuttavat työläisille, että Saksassa ja Itävallassa Perustavan kokouksen vaalit suoritetaan nykyisin „demokraattisesti”. Tämä on petosta, sillä *todellisuudessa* $\frac{9}{10}$ parhaista kokousten pitoon soveliaista rakennuksista ja $\frac{9}{10}$ paperivarjoista, kirjapainoista j.n.e. on kapitalistien, riistäjien, tilanherrojen ja keinottelijain hallussa. Tämä „pyhä omistusoikeus” (jota varjelevat herrat Kautskyt ja Rennerit, joiden puolelle myös Friedrich Adler on valitettavasti siirtynyt) samoin kuin porvarillinen valtiovaltakoneisto, t.s. porvarillinen virkamiehistö, porvarilliset tuomarit y.m., pitää kaupungin työläiset ja maaseudun rengit ja päiväläiset *todellisuudessa* erossa demokratiasta. Nykyinen „kokoontumis- ja painovapaus” Saksan „demokraattisessa” (porvarillisessa demokraattisessa) tasavallassa on

petosta ja ulkokultaisuutta, sillä *todellisuudessa* se on *rikkaiden vapautta* ostaa ja lahjoa lehdistöä, *rikkaiden vapautta* humalluttaa kansaa porvarillisten lehdistövalheiden sikunalla, *rikkaiden vapautta* pitää „omaisuutenaan” kartanot, parhaat rakennukset j.n.e. Proletariaatin diktatuuri *ottaa pois* kapitalisteilta kartanot, parhaat rakennukset, kirjapainot, paperivarastot luovuttaen ne työtätekeville.

Siten „koko kansan” demokratia, „puhdas” demokratia vaihdetaan „yhden luokan diktatuuriin”, huutavat Scheidemannit ja Kautskyt, Austerlitzit ja Rennerit (yhdessä ulkomaisten aateveljiensä Gompersien, Hendersonien, Renaudeliën, Vandervelde’ien ja kumpp. kanssa).

Se ei ole totta, vastaamme heille. Se on vain sitä, että tosiasiallinen porvariston diktatuuri (joka naamioidaan ulkonaisesti muodoltaan demokraattiseksi porvarilliseksi tasavallaksi) vaihdetaan proletariaatin diktatuuriin. Se on rikkaiden demokratian vaihtamista köyhälistön demokratiaan. Se on vähemmistön, riistäjien kokoontumis- ja painovapauden vaihtamista väestön *enemmistön*, työtätekevien kokoontumis- ja painovapauteen. Se on demokratian jättäjäismäistä, maailmanhistoriallista *laajentamista*, sen muuttamista valheesta todellisuudeksi, ihmiskunnan vapauttamista pääoman kahleista, pääoman, joka tekee kaiken, yksinpä „demokraattisimmankin” ja tasavaltalaisimmankin, *porvarillisen* demokratian *kieroksi* ja tyypistetyksi. Se on porvarillisen valtion vaihtamista *proletaariseen* valtioon, ja tämä vaihto on ainoa valtion häviämiseen johtava tie.

Miksei tätä päämäärää voitaisi saavuttaa ilman yhden luokan diktatuuriakin? Miksei voitaisi siirtyä ilman muuta „puhtaaseen” demokratiaan, kysyvät tekopyhät porvariston ystävät ja sen huiputtamat naiivit pikkuporvarit ja filis-terit.

Vastaamme: siksi että jokaisessa kapitalistisessa yhteiskunnassa voi ratkaiseva merkitys olla vain joko porvaristolla tai proletariaatilla, kun sitä vastoin pienomistajat pysyvät väistämättömästi haparoivina, voimattomina, tyhminä haaveilijoina, jotka haaveksivat „puhtaasta”, t.s. luokkien ulko- tai yläpuolella olevasta demokratiasta. Siksi että muutoin kuin sorretun luokan diktatuurin avulla ei voida tehdä loppua sellaisesta yhteiskuntajärjestelmästä, jossa jokin luokka sortaa toista luokkaa. Siksi että vain proletariaatti pystyy voittamaan, kukistamaan porvariston, sillä

proletariaatti on ainoa luokka, jonka kapitalismi on liittänyt yhteen ja „kouluttanut” ja joka pystyy saamaan mukaansa horjuvat, pikkuporvarin tapaan elävien työtätekevien joukot, saamaan ne mukaansa tai ainakin „neutralisoimaan” ne. Siksi että vain kaunosieluiset pikkuporvarit ja filisterit voivat haaveilla, että pääoman ies on karistettavissa pois ilman aikaa ja vaivoja vaativaa riistäjien *vastarinnan murtamista*, ja pettää noilla haaveilla sekä itseään että työläisiä. Saksassa ja Itävallassa tuohon vastarintaan ei ole ryhdytty vielä avoimesti, koska pakkoluovuttajien pakkoluovuttaminenkaan ei ole vielä alkanut. Mutta tuo vastarinta on oleva hurjaa ja raivoisaa, kun sellainen pakkoluovuttaminen alkaa. Salaamalla tämän itseltään ja työläisiltä Scheidemannit ja Kautskyt, Austerlitzit ja Rennerit kavaltavat proletariaatin edut, luopuvat kannanotoissaan ratkaisevimalla hetkellä luokkataistelusta ja porvariston ikeen karistamisesta ja siirtyvät proletariaatin ja porvariston välisen sovinnon kannalle, riistäjien ja riistettyjen välisen „sosiaalisen rauhan” eli sovinnollisuuden kannalle.

Vallankumoukset ovat historian lokomotiiveja, Marx sanoi ¹³⁹. Vallankumoukset valistavat pian. Saksan ja Itävallan kaupunkien työmiehet ja maaseudun palkolliset tajuavat kyllä pian sen, että Scheidemannit ja Kautskyt, Austerlitzit ja Rennerit ovat kavaltaneet sosialismin asian. Proletariaatti heittää syrjään nämä „sosialipetturit”, jotka ovat sanoissaan sosialisteja ja teoissaan sosialismin asian kavaltajia, niin kuin se on heittänyt Venäjällä syrjään samanlaiset pikkuporvarit ja filisterit, menshevikit ja „socialistivallankumoukselliset”. Proletariaatti huomaa — sitä pikemmin, mitä täydellisemmäksi mainittujen „johtomiesten” herruus muodostuu —, että tie sosialismiin voidaan avata vain vaihtamalla porvarillinen valtio, vaikka se olisi mitä demokraattisinkin porvarillinen tasavalta, Pariisin Kommuunin tyyppiseen valtioon (mistä niin paljon puhui Marx, jota Scheidemannit ja Kautskyt ovat vääristelleet ja jonka he ovat kavaltaneet) tai neuvostotyyppiseen valtioon. Proletariaatin diktatuuri vapauttaa ihmiskunnan pääoman ikeestä ja sodista.

Moskova, 23. XII. 1918.